

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לך את השירה הזאת ולמזהה את בני ישראל שימה בפייהם למן תקופה לישירה הזאת לעד בגבי ישראלי. כי אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתי לאבתיו זבת הלב ולבש ואבל ושבע וצשו ובגיה אל אלהים אחרים עבדות ונאנזני והפַת אֶת בְּרִיתֵי וְהִיה כִּי תָמֹצָא אֶתך רְעוֹת רְבּוֹת וְאֶתֶּן וְעַתָּה לישירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעך כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה מיום בטעם אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתי.

זהו הנסיוון העקרוני המuido עד דור האחרון לפני בית המקדש: **"הו יי' יהודים!"** השמרנו לכם מעבודה זרה, אל תפנו אל אליהם אחרים: אל תעבדם, ואל תפרו את בריתיכי ובScarota זאת אביכאכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.³

מידת ההשגה כפי ההשתדרות והعمل

כל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדרות והعمالות, תגדל ההשגה הבאה ממנה. כמו שכתב המשליט ישרים (פרק א) זל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ותאותיו, ונתרכז מן המרחיקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו ווישמה בו".

הענין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את המשמח העצומה של ימי הפורים, את ה"אורה ושםחה ושותן וקר", עליו לשים אל לבו את עבדותם של ישראל בימים ההם, שבו בתשובה בכלב שלם ורוח נשברה, עד שנייה "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מරוחקים מכל דבר הקשור לעבודה זרה ואורחות הגויים. ועי' עבדה זו דיקיא, שברו אביכי היהודים לשוטם בהם ונחפו והוא אשר ישלו היהודים מהה בשניהם, זכו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל זרים ועל כל הנולדים עליהם", ל"יום משחתה ושםחה", יום של אהבת הש"ת ו渴ת התורה. ועי' כתיב **"וַיְהִי מִימִים הָאֲלָה נָזְרִים וְנָשִׁים בְּכָל דָּוָדָו, מְשֻׁפְחָה וּמְשֻׁפְחָה, מְדִינָה וּמְדִינָה, וְעִיר וּעִיר, וְפָרוּתִים הָאֲלָה, לֹא עִבּוּרָמוּ תְּהִדּוֹם, וְזָרָם, לֹא סְסָרָמוּתִים."**.

אנו כולם נכון לא רק **"בימים הים"**, אלא גם **"בזמן הזה"**. כפי השיעור שיתרכז האדם מן הגויים הטמאים ויבדל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטوب הרוחני שאי אפשר לנועש. [ואצל שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת עניין "כו ישיגו ווישmach בו" בימיון אלה, כshawra של הגולה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב **"שמחה ושון ליהודים"**, ליהודים דيكا. "יהודי" הוא הכהן בעבודה זרה (כדייאתא במגילה יג, א), המתרכז מהבליהם של הגויים, והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה **"דת יהודית"**. לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת היmana.

שורש שנאתו של המן – שנהנת הדת

"וַיַּגְדֵּל לְהַמָּן לְאוֹתָהּ הַיּוֹמָם דָּבְרֵי מְרַדְּכֵי בַּיּוֹמָם לְהַמָּן אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי"
(אסתר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנאת המן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרדכי לא השתחווה לו. אלא שנהנה מיוחדת עליו בלבו, בכלל זה שמרדכי היה "יהודי" – ובאיור הדברים כתוב הגר"א בפירושו זל, כי הגיד להם אשר הוא יהודי – ולפיכך היהינה שננתו עליו הרבה מאד, כי אין **שנהנת הדת**, עכ"ל. ככלומר, שנהנה פשוטה של כבוד וכונאה, אינה כלום ביחס לשנהנת הדת. שנהנת המן למרדכי היהינה בכלל שהוא זרה. ונהנת הדת, יש לו תורה האומرت לו שאסור להשתחוות לעבודה זרה. ונהנת הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ז): **"וַיַּגְדֵּל בְּעִזָּיו וּגְוֻיָּה קַיְמָדוּ לְאַת עַם מְרַדְּכֵי"**,
ופי הגר"א זל, כי אמרו לו שאינוי כורע **מחמת שתוא יהודי**, עכ"ל. יותר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו היהינה לעקור את הדת, וכמו שכתב הגר"אעה פ (פסוק ז) **"וַיַּבְקַשׁ הַמָּן לְמִשְׁמִיד אֶת בְּהַהֲדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִלְכּוֹת**

אֲחַשְׁרוֹת עַם מְרַדְּכֵי". וממי הם אלה הנקרים **"עַם מְרַדְּכֵי"**? אומרים חוץ (מגילה י, ב): **"אָמַר רָבָא, בְּתִחְיָה בְּמַרְדָּכִי לְבָדָג, וְלְבָסָוף בְּעַם מְרַדְּכֵי – וְמַנוּ וּבָנָן – וְלְבָסָוף בְּכָל הַיּוֹדָם."**⁴

על מי גור המן? כתיב: **"וַיַּבְקַשׁ הַמָּן לְמִשְׁמִיד אֶת בְּהַהֲדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִלְכּוֹת**

אֲחַשְׁרוֹת עַם מְרַדְּכֵי". וממי הם אלה הנקרים **"עַם מְרַדְּכֵי"**? אומרים חוץ (מגילה י, ב): **"אָמַר רָבָא, בְּתִחְיָה בְּמַרְדָּכִי לְבָדָג, וְלְבָסָוף בְּעַם מְרַדְּכֵי – וְמַנוּ וּבָנָן – וְלְבָסָוף בְּכָל הַיּוֹדָם."**⁵

עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן: הם מהיה אשר עוררו את שננתו של אותו רישע באופן כה נורא. וכלvr כר מה? כי רבנן המה **"היהודים"**, ויהודי יש לו תורה, יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסייע.

עובדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא **"יהודי"** אמיינתי? דיסקין זל, שאמר על הצרות הרבות שהיהו באחריות מטו משמיה דמהר"ל דיסקין זל, שאמור על הצרות הרבות שהיהו באחריות הימים, מי שהוא **"ערהרליךער איד' ניגל"**. כשאלוחו, **"ומי הוא ערהרליךער איד?"** ענה: **"מי שהוא מובדיל מהגויים"**. למדך שכרי היא המדינה: מי שմובדיל מהגויים, הוא הוא **"יהודי"** הדבוק בדת האמת, בחים האמתיים, ובוגים לא יתרחש. והנה, קיבלה בידינו מהגר"ח מולאוזין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאלוי הששי, ופסוקי כל סדרא מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה נראה מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

אהרון הינו עמן

ראש מקון, מכון תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוף מן העולם" וכור ע"ש. הרוי שעיקר מטרתו המן היה להטל אוטם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, **"וַיַּהְכֵל הַיָּה מִפְנֵי עַם מְרַדְּכֵי דָהִיָּה, שְׁבָבֵל כֵּר לֹא כָּרָע מְרַדְּכֵי"**, עכ"ל.

ג. והיינו בבחינת **"הארץ"**, הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדושה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן נמצאים על אדמותם, אבל בלי תואר **"הארץ"**.